

Landsskatterettens begrundelse i henhold til forretningsordenen

FOB nr. 82.96

Fundet, at indstillinger fra landsskatteretten og rettens kontor i to sager ikke var i overensstemmelse med § 4, stk. 1, og § 7, stk. 1, i forretningsordenen for landsskatteretten (om begrundelse). Endvidere fundet, at kendelserne fra landsskatteretten i de to sager ikke var i overensstemmelse med skattestyrelseslovens § 33, stk. 1, og forretningsordenens § 18, stk. 1 (ligeledes om begrundelse).

Henstillet til landsskatteretten at genoptage behandlingen af sagerne.

(J. nr. 1981-888-223).

Revisorinteressentskabet A klagede for B og C over landsskatterettens behandling af to sager vedrørende ansættelsen af den skattepligtige indkomst for B (indkomståret 1974) og for C (skatteåret 1975/76).

Landsskatteretten afgjorde sagerne ved kendelser af 27. april 1981, og revisorinteressentskabet anmodede mig om at tage stilling til følgende spørgsmål:

»Opfylder de af landsskatterettens kontor i sagen udarbejdede redegørelser m.v. de i § 4 i forretningsordenen for landsskatteretten stillede krav, hvoraf fremgår, at der skal udarbejdes »en skriftlig redegørelse med et motiveret forslag til klagens afgørelse«?

Opfylder de af landsskatterettens kontor i sagerne udarbejdede forslag til klagenes afgørelse de i § 7 i forretningsordenen for landsskatteretten stillede krav om »kontorets motiverede forslag til klagens afgørelse, herunder henvisninger til eventuelle fortilfælde«?

Opfylder landsskatterettens kendelser de i forretningsordenens § 18 indeholdte krav, hvorefter kendelser skal indeholde en begrundelse, herunder særligt en angivelse af rettens stilling til de af klageren påberåbte omstændigheder og nedlagte påstande i sagen, medmindre de nævnte omstændigheder må anses for uvæsentlige og uden reel betydning for sagens afgørelse«?

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at B var direktør for aktieselskabet C, hvori han ejede aktiemajoriteten.

Det fremgik videre, at selskabet afholdt en fest på B's 50 års fødselsdag.

Efter møde den 13. juli 1976 på rådhuset i X, hvori deltog bl.a. B, revisorinteressentskabet og formanden for Y amtsskatteråd, meddelte amtsskatterådet i skrivelser af 21. og 23. september 1976 revisorinteressentskabet, at amts-

skatterådet forhøjede B's og C's skattepligtige indkomst (henholdsvis for indkomståret 1974 og skatteåret 1975/76) med bl.a. udgifterne til festen (i alt 30.736 kr.). Forhøjelserne skyldtes, at amtsskatterådet anså beløbet for maskeret udbytte fra selskabet og tillige indkomstskattepligtigt for B.

Revisorinteressentskabet klagede herefter til landsskatteretten over ansættelserne.

Efter forhandling med revisorinteressentskabet den 20. juni 1979 og efter modtagelsen af revisorinteressentskabets bemærkninger i den anledning anmodede landsskatterettens kontor i skrivelser af 16. oktober 1979 statsskattedirektoratet om udtalelser om sagerne. Landsskatteretten vedlagde akterne i sagerne tilligemed kopi af landsskatterettens forhandlingsreferat.

I indstillingen fra landsskatterettens kontor i sagen vedrørende ansættelsen af B's indkomst var anført følgende:

»Det indstilles, at den påklagede ansættelse anses for gyldigt foretaget, og at ansættelsen stadfæstes. Klagerens revisor har begæret møde for landsskatteretten.«

I indstillingen fra landsskatterettens kontor i sagen vedrørende ansættelsen af C's indkomst var anført følgende:

»Det indstilles at nedsætte den påklagede ansættelse med 1.750 kr. (udgift til fratrædelsesgave) til 1.132.941 kr. Klagerens revisor har begæret møde for landsskatteretten.«

(Den nævnte nedsættelse vedrører ikke den foreliggende klage).

I skrivelser af 24. marts 1980 meddelte statsskattedirektoratet landsskatteretten, at direktoratet ikke havde bemærkninger til forslagene.

I skrivelse af 28. november 1980 anmodede revisorinteressentskabet landsskatteretten om, at sagen vedrørende ansættelsen af B's indkomst blev undergivet fornyet behandling i landsskatterettens kontor, idet revisorinteressentskabet fandt, at den foreliggende indstilling - jfr. ovenfor - ikke opfyldte kravene i §§ 4 og 7 i forretningsordenen for landsskatteretten, hvorefter landsskatterettens kontor udarbejder et motiveret forslag til klagens afgørelse (§ 4), og hvorefter dette forslag, herunder med henvisninger til eventuelle fortilfælde i nærmere angivne tilfælde forelægges statsskattedirektoratet (§ 7). Revisorinteressentskabet anførte, at det var revisorinteressentskabets opfattelse, at klageren og dennes repræsentant i tilfælde, hvor sagen skal forelægges i et retsmøde, har en rimelig interesse i at blive gjort bekendt med den nærmere baggrund for kontorets indstilling til landsskatteretten, f.eks. kontorets bedømmelse af sagens faktiske forhold (bevisbedømmelsen) og kontorets sammenligning med tidligere praksis samt kontorets eventuelle fortolkning af relevante lovbestemmelser m.v. Den manglende motivering af indstillingen skaber risiko for, at revisorinteressentskabet - og statsskattedirektoratet - på grund af ukendskab til kontorets motiver ikke ved det begærede retsmøde får anledning til at korrigere eventuelle misforståelser eller kommentere eventuelle fortolkninger m.v., hvilket kunne befrygtes at medføre, at rettens afgørelse kommer til at hvile på et usikkert eller mangelfuldt grundlag.

Revisorinteressentskabet udvekslede på denne baggrund synspunkter med landsskatteretten vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt de ovennævnte indstillinger opfyldte kravene i §§ 4 og 7 i forretningsordenen for landsskatteretten.

Jeg forstår, at landsskatteretten fandt indstillingerne i overensstemmelse med de nævnte bestemmelser.

Efter retsmøde den 17. marts 1981 afsagde landsskatteretten den 27. april 1981 kendelser i sagerne.

Vedrørende ansættelsen af B's indkomst anførte landsskatteretten, at revisorinteressentskabet - for så vidt angår påstanden om ansættelsens ugyldighed - bl.a. havde anført, at B ikke havde modtaget forudgående underretning om den påtænkte forhøjelse. Efter en (kort) redegørelse for det nævnte møde den 13. juli 1976 på X rådhus anførte landsskatteretten, at retten efter det oplyste om klagerens tilsigelse til det forannævnte møde, hvori deltog repræsentanter for amtsligningsrådet, og om de i mødetilsigelsen angivne emner for drøftelse fandt, at klageren måtte antages at have haft tilstrækkelig lejlighed til at udtale sig om ansættelsen inden dennes foretagelse, hvorfor retten ikke fandt grundlag for at tage den af klagerens revisor fremsatte formalitetsindsigelse om ansættelsens ugyldighed til følge.

For så vidt angår påstanden om, at udgifterne til fødselsdagsfesten ansås for klagerens indkomst uvedkommende, idet de måtte betragtes som afholdt i selskabets interesse, og den subsidiære påstand om, at klageren alene skulle indkomstbeskattes af den del af de af selskabet afholdte udgifter til fødselsdagsfesten, der forholdsmæssigt svarede til antallet af private deltagere i festen, anførte landsskatteretten, at retten efter det oplyste, herunder at festen blev afholdt på klagerens 50 års fødselsdag, og at en ikke uvæsentlig del af gæsterne var klagerens familie, fandt, at festen havde haft en sådan privat karakter, at klageren med rette var anset for indkomstskattepligtig af samtlige selskabets udgifter til festen. Landsskatteretten fandt, at det følgelig måtte have sit forblivende ved den påklagede ansættelse.

Vedrørende ansættelsen af C's indkomst anførte landsskatteretten - for så vidt angår påstanden om, at selskabet var berettiget til fradrag for hele udgiften til den pågældende fest, subsidiært om, at selskabet var berettiget til fradrag for den del af udgiften, der forholdsmæssigt faldt på forretningsforbindelsernes deltagelse i festen - at retten efter det oplyste, herunder at den pågældende fest blev holdt på direktørens fødselsdag, og at en ikke uvæsentlig del af gæsterne var direktørens familie og lignende, måtte være enig med amtskatterådet i, at festen havde haft et sådant privat præg, at selskabet ikke havde været berettiget til at fradrage nogen del af de i forbindelse med festen afholdte udgifter som erhvervsudgifter. Landsskatteretten fandt, at det derfor på dette punkt måtte have sit forblivende ved den påklagede ansættelse.

I klagen til mig redegjorde revisorinteressentskabet nærmere for sagen. Revisorinteressentskabet anførte, at revisorinteressentskabet havde gjort følgende synspunkter gældende:

Vedrørende ansættelsen af B's indkomst:

1. Ansættelsen er ugyldig bl.a. på grund af manglende forudgående underretning om den senere foretagne ændring af den selvangivne indkomst.
2. Selskabets udgift kan ikke anses for en ydelse af indkomstskattepligtig art for B.
3. I det omfang, ydelsen desuagtet måtte anses for skattepligtig, måtte beløbet anses for

a. særlig indkomst (jubilæumsgratiale)

b. almindelig indkomst (lønaccessorium).

Vedrørende ansættelsen af C's indkomst:

Udgiften må anses som fradragsberettiget driftsomkostning, enten som

1. repræsentationsudgift
2. jubilæumsgratiale
3. lønaccessorium.

I en udtalelse af 7. august 1981 til mig anførte landsskatteretten, at revisorinteressentskabet i december 1980 ved et møde med landsskatterettens kontor havde modtaget den nærmere orientering om baggrunden for kontorindstillingen, som revisorinteressentskabet havde ønsket med henblik på forberedelsen til retsmødet den 17. marts 1981. Landsskatteretten anførte videre, at den meget kortfattede kontorindstilling til statsskattedirektoratet i øvrigt måtte ses i sammenhæng med, at indstillingen var ledsaget af bl.a. amtsskatteinspektorets sagsfremstilling, hvoraf begrundelsen for at indstille ugyldighedspåstanden afvist fremgik, jfr. kendelsens motivering på dette punkt. Landsskatteretten anførte i den forbindelse, at det for så vidt var rettens opfattelse, at kontorindstillingen, selv om en nærmere motivering i selve indstillingen kunne have været på sin plads, dog var i overensstemmelse med § 7 i landsskatterettens forretningsorden.

For så vidt angik det af revisorinteressentskabet anførte om, at der ikke i landsskatterettens kendelser var taget stilling til revisorinteressentskabets anbringende om, at den i sagerne omhandlede udgift til fødselsdagsfesten eventuelt måtte kunne anses for et jubilæumsgratiale eller et lønaccessorium, bemærkede landsskatteretten, at disse anbringender var taget i betragtning ved rettens overvejelser i forbindelse med sagernes afgørelse. Landsskatteretten anførte i den forbindelse, at det fulgte af det i kendelserne anførte, hvorefter hovedaktionæren ansås for almindelig indkomstskattepligtig af hele udgiften, og selskabet ikke ansås for almindelig indkomstskattepligtig af hele udgiften, at landsskatteretten ikke havde kunnet tiltræde revisorinteressentskabets opfattelse.

I skrivelse af 17. august 1981 til mig anførte revisorinteressentskabet, at revisorinteressentskabet i skrivelsen af 4. april 1977 gjorde indsigelse mod rigtigheden af det referat af mødet den 13. juli 1976, der fremgik af amtsskatteinspektorets sagsfremstilling, og at kravet i forretningsordenen om et motiveret forslag til sagens afgørelse i sådanne tilfælde, hvor indholdet af sagsfrem-

stillingen bestrides, ikke synes opfyldt alene ved en henvisning til sagsfremstillingen. Revisorinteressentskabet bemærkede endvidere, at uanset om revisorinteressentskabets anbringender om jubilæumsgratiale eller lønaccessorium måtte være taget i betragtning ved landsskatterettens overvejelser i forbindelse med sagernes afgørelse, indeholder kendelsernes begrundelse intet herom.

I en supplerende udtalelse af 8. september 1981 til mig henholdt landsskatteretten - for så vidt angår spørgsmålet om efterlevelse af § 7 i landsskatterettens forretningsorden - sig til udtalelsen af 7. august 1981. Hvad angår den rejste kritik af formuleringen af de afsagte kendelser, anførte landsskatteretten, at retten, selv om kendelserne efter rettens opfattelse opfylder kravene i forretningsordenens § 18, jfr. skattestyrelseslovens § 33 (om begrundelse), kunne være enig i, at det ville have været mere korrekt, om rettens stillingtagen til de fremsatte påstande vedrørende de omhandlede udgifters karakter af jubilæumsgratiale eller lønaccessorium direkte var udtrykt i kendelserne i stedet for blot at fremgå indirekte af kendelsernes indhold.

I en udtalelse af 27. januar 1982 til mig tilsluttede skattedepartementet sig landsskatterettens udtalelse. Skattedepartementet tilføjede, at departementet ville se med velvilje på en eventuel anmodning om at bortse fra den i skattestyrelseslovens § 29, stk. 1, omhandlede 6 måneders frist, såfremt klageren måtte ønske at indbringe landsskatterettens kendelser for domstolene.

Jeg udtalte herefter følgende i en skrivelse til revisorinteressentskabet A:

»1. Spørgsmålet om, hvorvidt landsskatterettens kontors indstillinger af 16. oktober 1979 er i overensstemmelse med bestemmelserne i §§ 4 og 7 i forretningsordenen for landsskatteretten.

Forretningsordenen for landsskatteretten - jfr. bekendtgørelse nr. 65 af 27. februar 1979 med senere ændringer - indeholder i §§ 4, stk. 1, og 7, stk. 1, følgende bestemmelser:

§ 4, stk. 1:

»Den videre behandling af klagen foretages af rettens kontorer, der udarbejder en skriftlig redegørelse med et motiveret forslag til klagens afgørelse. Redegørelsen skal som hovedregel alene omfatte de i klagen rejste spørgsmål, jfr. § 11, stk. 1.«

§ 7, stk. 1:

»Når den kontormæssige behandling af en klagesag i landsskatteretten er afsluttet, indhentes - under vedlæggelse af sagens bilag, genpart af eventuelt forhandlingsreferat og kontorets motiverede forslag til klagens afgørelse, herunder henvisninger til eventuelle fortilfælde - statsskattedirektoratets udtalelse i tilfælde, hvor

1) klageren tilsiges til retsmøde.

...«

Det fremgår af indstillingerne af 16. oktober 1979, at disse (bortset fra oplysningen om, at klageren har begæret retsmøde) alene indeholder forslag til sagernes afgørelse - uden (nogensomhelst) begrundelse herfor.

Jeg finder, at det således er umiddelbart klart, at indstillingerne ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i forretningsordenens §§ 4, stk. 1, og 7, stk. 1, hvorefter indstillingerne skal indeholde en motivering for forslaget til klagens afgørelse.

Jeg bemærker herved, at det forhold, at internt arbejds materiale ved oversendelse til statskattedirektoratet i overensstemmelse med § 7 i forretningsordenen bliver omfattet af adgangen til aktindsigt, efter min opfattelse ikke begrænser begrundelseskravet i de ovennævnte bestemmelser i forretningsordenen.

Jeg har gjort landsskatteretten bekendt med min opfattelse, men jeg finder ikke herudover grundlag for at foretage videre vedrørende dette klagepunkt. Jeg bemærker herved, at jeg må lægge til grund, at revisorinteressentskabet ved mødet i december 1980 på landsskatterettens kontor blev gjort bekendt med baggrunden for kontorets indstilling.

Jeg skal tilføje, at de foreliggende sager ikke giver mig anledning til at foretage en nærmere bedømmelse af, hvorvidt - eventuelt i hvilket omfang - det er i overensstemmelse med de nævnte bestemmelser i forretningsordenens §§ 4, stk. 1, og 7, stk. 1, at landsskatterettens kontor i indstillingerne foretager større eller mindre grad af henvisning til amtsskatteinspektorens sagsfremstilling. Der er ikke i de foreliggende sager foretaget nogen sådan henvisning.

2. Spørgsmålet om, hvorvidt landsskatterettens kendelser er i overensstemmelse med bestemmelserne i skattestyrelseslovens § 33 og forretningsordenens § 18, stk. 1, om begrundelse.

Skattestyrelsesloven - jfr. lov nr. 281 af 8. juni 1977 om skattemyndighedernes organisation og om klageadgang m.m. - indeholder i § 33, stk. 1, bestemmelse om, at »landsskatteretten afgør de indkomne klager ved en kendelse, der skal indeholde en begrundelse«.

Forretningsordenen for landsskatteretten indeholder i § 18, stk. 1, bestemmelse om, at »afgørelsen af klagen træffes i form af en dateret kendelse, der skal indeholde en begrundelse, herunder særligt angive rettens stilling til de af klageren påberåbte omstændigheder og nedlagte

påstande i sagen, medmindre de nævnte omstændigheder må anses for uvæsentlige og uden reel betydning for sagens afgørelse«.

Jeg skal først bemærke, at jeg ved min behandling af sagen må lægge til grund, at revisorinteressentskabet under sagernes behandling for landskatteretten har nedlagt påstande med de anbringender, revisorinteressentskabet henviste til i klagen til mig, og at disse ikke kan anses for uvæsentlige eller uden reel betydning for sagens afgørelse, jfr. forretningsordenens § 18, stk. 1.

Det fremgår af landsskatterettens kendelser af 27. april 1981, at disse (naturligvis) gennem resultatet (i denne relation stadfæstelse af ansættelserne) indeholder en stillingtagen til de nedlagte påstande. Kendelserne indeholder imidlertid ingen begrundelse for rettens stillingtagen til klagerens anførelser om, at udgifterne måtte betragtes som jubilæumsgratiale eller lønaccessorium.

Jeg må således være af den opfattelse, at kendelserne ikke på dette punkt er i overensstemmelse med bestemmelserne i skattestyrelseslovens § 33, stk. 1, og landsskatterettens forretningsorden § 18, stk. 1.

Jeg har gjort landsskatteretten bekendt med min opfattelse.

Jeg finder på denne baggrund at burde henstille til landsskatteretten at genoptage behandlingen af sagerne, således at retten meddeler revisorinteressentskabet en begrundelse for rettens stillingtagen til de nævnte anbringender og påstande.«

I skrivelse af 14. juni 1983 meddelte landsskatteretten mig, at retten efter anmodning fra B havde besluttet at genoptage behandlingen af skattesagen vedrørende aktieselskabet C.

Jeg meddelte herefter landsskatteretten, at jeg havde taget det oplyste til efterretning.